

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 80/2022-19

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara a sudcov Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátskou kanceláriou Burian & partners, s. r. o., Vojtecha Tvrdeho 819/1, Žilina, v mene ktorej koná konateľ advokát JUDr. Martin Burian, proti rozsudku Okresného súdu Nitra sp. zn. 5T/117/2017 z 9. decembra 2019, uzneseniu Krajského súdu v Nitre č. k. 1To/31/2020-1375 z 21. júla 2020 a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 5 Tdo 18/2021 z 24. júna 2021 takto

r o z h o d o l :

1. Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**
2. Návrhu na odklad vykonateľnosti **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 25. októbra 2021 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na prezumpciu nevinu podľa čl. 50 ods. 2 ústavy, základného práva na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), práva na prezumpciu nevinu podľa čl. 6 ods. 2 dohovoru a práva na obhajobu podľa čl. 6 ods. 3 písm. c) dohovoru s poukazom na čl. 1 ods. 1 ústavy rozsudkom Okresného súdu Nitra (ďalej len „okresný súd“) č. k. 5T/117/2017 z 9. decembra 2019, uznesením Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) č. k. 1To/31/2020-1375 z 21. júla 2020 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 5 Tdo 18/2021 z 24. júna 2021. Navrhuje napadnuté rozhodnutia zrušiť a vec vrátiť najvyššiemu súdu na ďalšie konanie. Zároveň sťažovateľ požadoval priznať mu primerané finančné zadostučinenie a náhradu trov konania pred ústavným súdom. Navrhol tiež, aby ústavný súd rozhodol o odklade vykonateľnosti všetkých napadnutých rozhodnutí.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ spolu s ďalšími dvoma obžalovanými bol rozsudkom okresného súdu č. k. 5T/117/2017 z 9. decembra 2019 uznaný za vinného zo spáchania zločinu podvodu spolupáchateľstvom podľa § 20 k § 221 ods. 1 a ods. 3 písm. a) Trestného zákona, za ktorý mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 3 rokov s podmieneným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu v trvaní 3 rokov. Zároveň bola sťažovateľovi uložená povinnosť [§ 51 ods. 4 písm. d) Trestného zákona] nahradiť v skúšobnej dobe škodu spôsobenú poškodenej v zodpovedajúcom pomere.

3. Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku okresný súd v rozsudku rozhodol, že obžalovaní v 1. až 3. rade sú povinní spoločne a nerozdielne nahradiť poškodenej škodu vo výške 64 806,40 eur.

4. Proti prvostupňovému rozhodnutiu podal sťažovateľ odvolanie, ktoré krajský súd uznesením č. k. 1To/31/2020-1375 z 21. júla 2020 zamietol ako nedôvodné.

5. Dovolanie sťažovateľa podané z dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c) a i) Trestného poriadku najvyšší súd uznesením č. k. 5 Tdo 18/2021 z 24. júna 2021 odmietol.

II.

Argumentácia sťažovateľa

6. Sťažovateľ je presvedčený, že uvedenými rozhodnutiami všeobecných súdov boli porušené jeho základné práva zaručené ústavou a práva zaručené dohovorom, tak ako ich označil, preto podal túto ústavnú sťažnosť.

7. V nej tvrdí, že z dôkazného hľadiska všeobecné súdy postavili svoju argumentáciu týkajúcu sa viny sťažovateľa výlučne na účelovom a nepravdivom tvrdení obžalovaného [REDAKOVANÉ] – kajúcnika, ktorý svoju výpoveď modifikoval tak, aby sa vyhol povinnosti vrátiť finančné prostriedky a zároveň, aby v prípade odsudzujúceho rozsudku sa tak sťažovateľ, ako aj ďalší obžalovaný [REDAKOVANÉ] podieľali na povinnosti uhradiť škodu poškodenej, na ktorú by mal byť v prípade jeho odsudzujúceho rozsudku zaviazaný výlučne on sám. Všeobecné súdy tvrdenie kajúcnika bez akejkoľvek komparácie s absolútne všetkými ostatnými vykonanými dôkazmi zobral za smerodajné, a to aj napriek tomu, že znalecký posudok č. 42/2015 z 26. novembra 2015 konštatoval závažnú nedôveryhodnosť obžalovaného – kajúcnika jeho tendenciu klamať a zatajovať.

8. Konajúce súdy sa podľa sťažovateľa nevysporiadali s najzákladnejšími nosnými a relevantnými námietkami a skutočnosťami relevantnými z pohľadu meritórneho rozhodnutia vo veci.

9. Slovom sťažovateľa, nevysvetlením myšlienkového postupu, prečo súdy uverili ničím nepodloženej teórii kajúcnika, ktorého hodnovernosť bola závažným spôsobom spochybnená aj znaleckým posudkom, ale na strane druhej neuverili všetkým ostatným dôkazom preukazujúcim nevinu sťažovateľa, sa rozsudok okresného súdu, uznesenie krajského súdu, ako aj uznesenie najvyššieho súdu stáva nepreskúmateľným pre ich nedostatočné odôvodnenie, až arbitrárnym.

10. Sťažovateľ je presvedčený, že okrem arbitrárnosti napadnutých rozhodnutí bola porušená aj zásada „*in dubio pro reo*“, ktorá je podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) akýmsi prejavom zásady prezumpcie nevinu. V danom prípade nielenže boli pochybnosti o jeho vine, ale práve naopak, drvivá väčšina vykonaných dôkazov svedčila v prospech sťažovateľa, t. j. preukazovala jeho nevinu. Jediným dôkazom, na ktorom súdy postavili svoje presvedčenie

o vine sťažovateľa, bola výpoveď „kajúcnika“, ktorého vierohodnosť bola spochybnená znaleckým posudkom.

11. Výklad dôkazov, keď jediný usvedčujúci dôkaz (aj to pochybnej právnej sily) – výsluch spoluobžalovaného snažiaceho sa dosiahnuť výhodnejšie postavenie v trestnom procese, „preváži“ všetky ostatné absolútne súladné, nerozporné dôkazy, je podľa sťažovateľa v rozpore s rozhodnutím ESĽP vo veci MetalcoBt. v. Maďarsko, rozsudok z 1. februára 2011, č. 34976/05, v prípade ktorého ESĽP konštatoval, že jedným z aspektov práva na spravodlivý proces je aj rovnosť zbraní či príležitostí tak, aby každá zo strán mohla obhajovať svoju vec za podmienok, ktoré ju z pohľadu konania ako celku podstatným spôsobom neznevýhodňujú vo vzťahu s protistranou. Cieľom zásady rovnosti zbraní je potom dosiahnutie spravodlivej rovnováhy medzi stranami sporu.

12. Ako závažný zásah do práva na spravodlivý súdny proces a práva na obhajobu sťažovateľ vidí aj zasahovanie súdu prvého stupňa do záverečnej reči obhajcu, ktorý citovanie odpovedí súdneho znalca na jemu položené otázky, považoval za správny postup, ktorý nemal byť dotknutý ingerenciou súdu.

13. Ďalšie porušenie práva na spravodlivý proces sťažovateľ badal v skutočnosti, že došlo k vymazaniu časti zvukového záznamu z verejného zasadnutia krajského súdu, na ktorom bolo vyhlásené uznesenie krajského súdu a ktoré odôvodnenie bolo diametrálne odlišné od jeho písomného vyhotovenia.

14. Za ďalší závažný zásah do práva na spravodlivý súdny proces a práva na obhajobu sťažovateľ považuje postup krajského súdu, pri ktorom aktívne radil prokurátorovi Okresnej prokuratúry Nitra (ďalej len „okresná prokuratúra“), na čo sa má zamerať (najmä keď počas popisovania priebehu predchádzajúceho konania zistil, že obžalovaný ██████████ podal oneskorene odvolanie, ako aj keď tvrdil v rozpore s listinnými dôkazmi, aby sa prokuratúra zamerala na to, že obhajoba sťažovateľa nenapadla rozsudok v rozsahu konania, ktoré mu predchádzalo).

15. Podľa sťažovateľa sa súd nemôže stavať do úlohy akéhosi pomocníka prokurátora (tretej strany), ktorý by prokurátorovi dopĺňal, či dotváral dokazovanie v prípadoch jeho pasivity, a to tak, aby mohol prokurátorovi vyhovieť. Takéto postavenie súdu, t. j. supľovanie činnosti prokurátora, a tzv. „nosenie“ dôkazného bremena týkajúceho sa viny nemožno vyvodit' zo žiadneho ustanovenia Trestného poriadku. Ak takto súd koná, t. j. že sám iniciatívne vedie dokazovanie voči obžalovanému, resp. účelovo neprihliada na celkom jednoznačné dôkazy v prospech obžalovaného, aby mohol uznať jeho vinu, dostáva sa do pozície „zaujatej strany“, a preto objektívne vznikajú vážne pochybnosti o nestrannosti či nezaujatosti takéhoto súdu.

16. Za arbitrárny považuje sťažovateľ napadnutý rozsudok okresného súdu aj z dôvodu kontradikcie jeho výrokov, pretože v jednom z výrokov týkajúcom sa náhrady škody je uložená povinnosť nahradiť škodu solidárne, t. j. spoločne a nerozdielne, a v druhom je táto povinnosť koncipovaná ako delená povinnosť vyjadrená slovami „v zodpovedajúcom pomere, teda v 1/3-ine“. Krajský súd túto povinnosť takisto považoval za nejednoznačne definovanú, ale v rámci svojej právomoci a kompetencie nespravil podľa sťažovateľa nič, aby túto nezákonnosť napravil. Najvyšší súd posúdil z tohto pohľadu uznesenie krajského súdu za zákonne konformné.

17. Nesprávne je podľa sťažovateľa uznesenie najvyššieho súdu aj v otázke kompatibility výroku s odôvodnením, resp. striktného stanovenia povinnosti obžalovaným nahradiť škodu, pretože závažný je výrok rozsudku, a nie jeho odôvodnenie. Je irelevantné konštatovanie najvyššieho súdu,

že z odôvodnenia rozsudku okresného súdu vyplýva, že má ísť o tretinu spôsobenej škody, keď vo výroku je *expressis verbis* uvedené, že obžalovaní v 1. až 3. rade sú povinní spoločne a nerozdielne nahradiť poškodenú škodu, t. j. táto pohľadávka môže byť celá (nie iba v zodpovedajúcom pomere, ako to uvádza najvyšší súd) vymožená iba od sťažovateľa samotného.

18. Podľa názoru sťažovateľa s akcentom na nekompatibilitu odôvodnenia rozhodnutia s jeho výrokom toto zakladá arbitrárnosť súdnych rozhodnutí. Nie je prípustné, aby odôvodnenie súdneho rozhodnutia nekorešpondovalo s jeho výrokom, pretože v odôvodnení by sa mal súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnáť so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné.

19. Napokon podľa sťažovateľa postupom súdov, keď tieto nerešpektovali zásadu *in dubio pro reo*, právo na obhajobu, právo na spravodlivý proces, došlo taktiež k porušeniu jeho práva na rešpektovanie princípov právnej istoty.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

20. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy, základného práva na prezumpciu neviny podľa čl. 50 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 2 dohovoru, základného práva na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy a čl. 6 ods. 3 písm. c) dohovoru a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru s poukazom na čl. 1 ods. 1 ústavy rozsudkom okresného súdu č. k. 5T/117/2017 z 9. decembra 2019, uznesením krajského súdu č. k. 1To/31/2020-1375 z 21. júla 2020 a uznesením najvyššieho súdu č. k. 5 Tdo 18/2021 z 24. júna 2021, ku ktorému malo dôjsť nedostatočným odôvodnením označených rozhodnutí, ich nepreskúmateľnosťou a arbitrárnosťou.

III.1. K namietanému porušeniu práv rozsudkom okresného súdu

21. V súvislosti s namietaným rozhodnutím okresného súdu ústavný súd uvádza, že systém ochrany základných práv a slobôd zaručených ústavou a ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich zo záväznej medzinárodnej zmluvy je založený na princípe subsidiarity, ktorý určuje aj rozsah právomoci ústavného súdu pri poskytovaní ochrany základným právam a slobodám, resp. ľudským právam a základným slobodám vo vzťahu k právomoci všeobecných súdov (čl. 127 ods. 1 a čl. 142 ods. 1 ústavy), a to tak, že všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd, resp. ľudských práv a základných slobôd (čl. 144 ods. 1 a 2 a čl. 152 ods. 4 ústavy). Všeobecné súdy sú tak ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (II. ÚS 13/01). Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd vo vzťahu k námietkam týkajúcim sa označeného rozsudku okresného súdu konštatuje existenciu procesnej prekážky brániacej prerokovaniu tejto časti ústavnej sťažnosti, ktorou je nedostatok právomoci ústavného súdu. Trestný poriadok zakotvujúci inštitút odvolania (ako riadneho opravného prostriedku) poskytuje priestor aj na uplatnenie námietok týkajúcich sa pochybení konajúceho prvostupňového súdu potenciálne predstavujúcich zásahy do základných práv a slobôd. Rozhodovanie o tomto opravnom prostriedku patrí vždy druhostupňovému súdu. Sťažovateľ

disponoval možnosťou uplatniť svoje námietky o prípadnom pochybení prvostupňového súdu prostredníctvom odvolania, ktoré aj využil. Ochranu jeho základným právam zaručeným ústavou a právam zaručeným dohovorom bol oprávnený a zároveň povinný poskytnúť krajský súd. Táto skutočnosť vylučuje právomoc ústavného súdu preskúmať námietky sťažovateľa uplatnené proti konečnému rozhodnutiu okresného súdu o vine a treste sťažovateľa.

22. Preto, vychádzajúc z postavenia ústavného súdu ako nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy), ktorý nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96), ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti (proti rozsudku okresného súdu sp. zn. 5T/117/2017 z 9. decembra 2019) už pri predbežnom prerokovaní odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

III.2. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 a ods. 3 písm. c) dohovoru uznesením krajského súdu

23. Z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva, že námietky, ktoré sťažovateľ proti uzneseniu krajského súdu uplatnil v konaní pred ústavným súdom, predniesol v rovnakej miere aj v dovolaní, o ktorom konal a rozhodoval najvyšší súd.

24. Aj keď dovolanie sťažovateľa bolo uznesením najvyššieho súdu odmietnuté podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku, t. j. na neverejnom zasadnutí, bez preskúmania veci, keďže bolo zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku, podľa názoru ústavného súdu sa dovolací súd ochrane základným právam sťažovateľa na súdnu ochranu (spravodlivé súdne konanie) a na obhajobu venoval v takej miere, ktorá splnila všetky atribúty pre naplnenie podstaty, účelu a významu už spomenutého princípu subsidiarity zakotveného v čl. 127 ods. 1 ústavy, a teda v takom rozsahu, pre ktorý bolo možné prijať záver, že aj v súvislosti s touto časťou ústavnej sťažnosti existuje dôvod na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

III.3. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 a ods. 3 písm. c) dohovoru uznesením najvyššieho súdu

25. Ústavný súd v prvom rade pripomína, že nie je súdom vyššej inštalácie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav, a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery

všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (*mutatis mutandis* I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/01, III. ÚS 268/05).

26. Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obdobne aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola práva, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy).

27. Súčasťou obsahu práva na spravodlivé súdne konanie je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne odpovie na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania.

28. Do obsahu uvedených práv však nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, teda za porušenie tohto základného práva nemožno považovať neúspech (nevyhovenie návrhu) v konaní pred všeobecným súdom (napr. I. ÚS 8/96, III. ÚS 197/02, III. ÚS 284/08). Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia (po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení) skutkový stav a po použití relevantných právnych noriem vo veci rozhodnú za predpokladu, že skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a že neboli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. O arbitrárnosti (svojvôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom je možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (*mutatis mutandis* I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

29. K právu obvineného na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy a podľa čl. 6 ods. 3 písm. c) dohovoru je potrebné uviesť, že podľa judikatúry ústavného súdu sa týmito článkami ústavy a dohovoru všetkým oprávneným osobám zaručuje, že budú mať čas na prípravu obhajoby, že budú mať možnosť pripraviť si obhajobu a že svoju obhajobu budú môcť predniesť právne významným spôsobom buď osobne, alebo prostredníctvom svojho obhajcu. Účelom práva na obhajobu je poskytnutie príležitosti brániť sa proti obvineniu zo spáchania trestného činu a tiež sa brániť proti tvrdeniam o skutočnostiach, ktoré ovplyvňujú rozhodnutia v trestnom konaní v neprospech účastníka (strany) trestného konania. Obsahu a účelu priznaného zákonného a ústavného práva musí korešpondovať možnosť jeho reálneho naplnenia a uplatnenia tými subjektmi, ktorým bolo priznané (I. ÚS 17/99). V tejto súvislosti považuje ústavný súd za dôležité zdôrazniť, že podstata a zmysel základného práva na obhajobu, t. j. zaručiť primeranú a dostatočnú možnosť ochrany práv a právom chránených záujmov v rámci trestného konania sa realizuje vždy v súlade s požiadavkami spravodlivého procesu.

30. Z opísaných hľadísk pristúpil ústavný súd aj k posúdeniu ústavnou sťažnosťou napadnutého uznesenia najvyššieho súdu č. k. 5 Tdo 18/2021 z 24. júna 2021.

31. Najvyšší súd dovolacie námietky sťažovateľa, ktoré (ako už bolo uvedené) sa v podstate zhodovali s námietkami uplatnenými v ústavnej sťažnosti vyhodnotil tak, že tieto neboli spôsobilé naplniť sťažovateľom označené dovolacie dôvody.

32. V prvom rade dovolací súd zaujal stanovisko k tvrdeniu sťažovateľa o nedostatočnosti odôvodnenia uznesenia krajského súdu. K tomu uviedol, že odôvodnenie je síce stručné a v podstatných častiach odkazuje na rozsudok okresného súdu, avšak nebolo možné prísť k záveru uvádzanému sťažovateľom, že ide iba o vágne a formálne odôvodnenie pár vetami a že sa krajský súd nevysporiadal s relevantnou časťou argumentácie sťažovateľa v pôvodnom konaní uvedenej v jeho odvolaní podanom proti rozsudku okresného súdu.

33. Dovolací súd uznal, že krajský súd sa nevyjadril k argumentu, čo sa týka posúdenia osoby obžalovaného [REDAKOVANÉ] z pohľadu záverov znaleckého posudku 42/2015, avšak z jednotlivých zápisníc o hlavnom pojednávaní okresného súdu a o verejnom zasadnutí krajského súdu vyplynulo, že tento dôkazný prostriedok nebol vôbec v pôvodnom konaní vykonaný v procese dokazovania v súdnom konaní a ani žiadna z procesných strán nenavrhol doplniť dokazovanie o tento dôkazný prostriedok, keď okresný súd na hlavnom pojednávaní 9. decembra 2019 po vykonaní dokazovania pred jeho vyhlásením za skončené zisťoval, či strany majú návrhy na doplnenie dokazovania, a rovnako tak, keď to zisťoval na verejnom zasadnutí konanom o odvolaniach 21. júla 2020 po doplnení dokazovania krajský súd. Dovolací súd preto zhodnotil, že v dovolacom konaní poukazovať, že súd sa v pôvodnom konaní nevysporiadal v meritórnom rozhodnutí s dôkazným prostriedkom, ktorý však ani nebol v pôvodnom konaní vykonaný, je irelevantné a pokiaľ obhajoba bola v pôvodnom konaní v tomto ohľade nečinná, nebolo možné túto jej nečinnosť naprávať v konaní o mimoriadnom opravnom prostriedku. Pritom nebolo určujúce, že sa podľa všetkého na vykonanie tohto dôkazného prostriedku v pôvodnom konaní pozabudlo, čo vyplývalo zo skutočnosti, že sa na znalecký posudok poukazovalo vo vyjadreniach a podaniach v pôvodnom konaní vrátane záverečných rečí, hoci nebol na hlavnom pojednávaní ani na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu vykonaný.

34. V ďalšom dovolací súd konštatoval, že okresný súd vo svojom rozsudku jasne, zrozumiteľne a s prehľadom odôvodnil a následne uviedol konkrétne dôkazy, o ktoré opiera skutkové zistenia, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, a právne úvahy, ktorými sa spravoval pri posudzovaní dokázaných skutočností v otázke viny, a vyrovnal sa s obhajobnými vyjadreniami (vrátane toho, prečo uveril výpovedi spoluobvineného [REDAKOVANÉ], a nie vyjadreniam sťažovateľa, resp. dôkazom, ktoré podľa sťažovateľa mali poukazovať na jeho nevinu, resp. vnášal dôvodnú pochybnosť týkajúcu sa jeho viny) a boli tiež zdôvodnené výroky o treste a náhrade škody. Ako najvyšší súd uviedol, krajský súd na tieto skutočnosti v napadnutom uznesení v zásade poukázal a odkázal na ne, pričom tým reagoval aj na odvolacie námietky. V tomto ohľade teda boli námietky sťažovateľa vyhodnotené za nedôvodné a rozsudok okresného súdu a uznesenie krajského súdu, ktoré bolo potrebné podľa dovolacieho súdu považovať z pohľadu predmetu konania za jeden celok, dali odpovede na všetky relevantné otázky nastolené stranami v konaní a s tvrdením sťažovateľa o nedostatočnosti zdôvodnenia a úvah v nich sa dovolací súd nestotožnil (nie je nezvyčajný postup, že krajský súd ako odvolací súd vo svojom rozhodnutí poukazuje odkazom na skutočnosti a závery rozsudku okresného súdu ako prvostupňového súdu, keďže meritórne rozhodnutia súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu v tej istej veci nemožno posudzovať samostatne a izolovane, ale spoločne ako jeden celok).

35. K prerušeniu záverečnej reči obhajcu sťažovateľa predsedníčkou senátu najvyšší súd uviedol, že toto bolo technického charakteru, keď predsedníčka senátu okresného súdu v podstate uviedla, že nemá význam do zápisnice prepisovať celé citácie odpovedí na otázky položené znalcovi, ako to robil obhajca sťažovateľa v záverečnej reči. Najvyšší súd konštatoval, že predsedníčka senátu následne nechala obhajcu dokončiť jeho záverečnú reč (hoci obhajca aj naďalej poukazoval a citoval závery znaleckého posudku, a teda dôvod prerušenia záverečnej reči v podstate ním nebol rešpektovaný). Obhajcovi aj sťažovateľovi teda bolo podľa dovolacieho súdu umožnené sa vyjadriť v rámci záverečných rečí, a tým v zásade mali možnosť využiť svoje právo na záverečné reči bez toho, aby boli nejakým relevantným spôsobom v tom obmedzovaní. Sťažovateľovi bolo v súlade so zákonom umožnené využiť aj právo na posledné slovo, ktoré nevyužil a nič viac neuviedol ani nenamietal. Dovolací súd zhodnotil, že len samotné prerušenie obhajcu v záverečnej reči s technickou požiadavkou, aby neuvádzal doslovné citácie záverov znaleckého posudku, ktorá aj tak nebola obhajcom následne rešpektovaná, nemôže zakladať porušenie práva na obhajobu a už vôbec nie zásadným spôsobom.

36. K námietke vymazania časti zvukového záznamu z verejného zasadnutia krajského súdu dovolací súd uviedol, že nezistil v tomto smere porušenie zákona. Zápisnica z verejného zasadnutia bola vyhotovovaná diktovaním predsedu senátu krajského súdu a podľa § 61a Trestného poriadku v takom prípade sa vykonáva zvukový záznam z verejného zasadnutia iba v rozsahu vykonávaného dokazovania (na rozdiel od hlavného pojednávania, v prípade ktorého sa zvukový záznam vyhotovuje z celého úkonu) a tak to bolo aj v prejednávanej veci. Nič na tom nemení skutočnosť, že nahrávacie zariadenie bolo pravdepodobne vypnuté neskôr, ako malo byť, a zaznamenalo aj úvod vyjadrenia prokurátora v konečnom návrhu.

37. Ak sťažovateľ poukazoval, že vzhľadom na to sa nemohol verifikovať namietaný nesúlad odôvodnenia napadnutého uznesenia pri jeho ústnom vyhlásení na verejnom zasadnutí s odôvodnením uvedeným v písomnom vyhotovení napadnutého uznesenia krajského súdu, potom uvedená nemožnosť bola podľa dovolacieho súdu objektívny stav a nedošlo k nej porušením zákona, čo sa týka nesplnenia povinnosti nahratia verejného zasadnutia. Z toho dôvodu považoval dovolací súd tvrdenie sťažovateľa o porušení práva na obhajobu za nedôvodné. Najvyšší súd, poukazujúc na § 171 ods. 2 a § 180 Trestného poriadku, poznamenal, že v prípade meritórneho rozhodnutia formou uznesenia sa vyhlasuje úplné znenie výroku, aspoň podstatná časť odôvodnenia a poučenie o opravnom prostriedku. V praxi sa pri vyhlásení meritórneho uznesenia väčšinou uvádzajú iba základné podstatné dôvody rozhodnutia, ktoré sú bližšie špecifikované v následne písomnom vyhotovení rozhodnutia, čo by samozrejme nemalo viesť k rozporu medzi skutočnosťami uvedenými pri vyhlásení rozhodnutia a pri jeho písomnom vyhotovení. V tomto ohľade však išlo podľa dovolacieho súdu iba o tvrdenie sťažovateľa, ktoré nebolo relevantným spôsobom podložené, a preto musel najvyšší súd brať zreteľ na to, čo bolo uvedené v písomnom vyhotovení napadnutého uznesenia krajského súdu.

38. K sťažovateľom tvrdenému porušeniu kontradiktórnosti konania spočívajúcemu v tom, že predseda senátu krajského súdu mal radiť prokurátorovi na verejnom zasadnutí, čo sa týka otázky včasnosti podania odvolania, resp. rozsahu podaného odvolania, dovolací súd uviedol, že na tieto skutočnosti musel krajský súd ako odvolací súd prihliadať bez ohľadu na to, čo by prokurátor na verejnom zasadnutí v tomto ohľade uviedol. To, že sa súd nemá stavať do úlohy akéhosi „pomocníka“ prokurátora, čo sa týka obžaloby, sa podľa najvyššieho súdu v zásade týka procesu

dokazovania, nie otázok zisťovania podmienok konania a podobných náležitostí, ktorých splnenie musí súd zisťovať bez ohľadu na stanoviská či vyjadrenia procesných strán.

39. Vo vzťahu k sťažovateľom uplatnenému dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku najvyšší súd konštatoval, že tento naplnený nebol z dôvodu namietania nesprávnosti skutkových zistení (nesprávne vyhodnotenie dôkaznej situácie), ktoré dovolací súd v zmysle označeného ustanovenia Trestného poriadku nemôže v dovolacom konaní skúmať, hodnotiť ani meniť.

40. Dovolací súd sa nestotožnil ani s výhradou sťažovateľa, že odôvodnenie rozsudku okresného súdu je v rozpore s výrokom, keď odsúdení boli podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku zaviazaní nahradiť škodu poškodenej spoločne a nerozdielne, zatiaľ čo vo výroku o treste pri uložení povinnosti podľa § 51 ods. 4 písm. d) Trestného zákona bola dovolateľovi uložená povinnosť nahradiť v skúšobnej dobe poškodenej škodu v zodpovedajúcom pomere. Z meritórnych rozhodnutí podľa najvyššieho súdu vyplýva, že k spáchaniu trestného činu došlo spoločným konaním všetkých troch obvinených, čomu zodpovedá vo výroku o náhrade škody uložená povinnosť škodu nahradiť spoločne a nerozdielne. Pokiaľ okresný súd v rámci uloženého trestu niektorému z obvinených ako súčasť podmieneného trestu odňatia slobody s probačným dohľadom uložil podľa § 51 ods. 4 písm. d) Trestného zákona povinnosť spočívajúcu v príkaze nahradiť v skúšobnej dobe spôsobenú škodu v zodpovedajúcom pomere, ide o inú skutočnosť, ktorá sa posudzuje samostatne na účely trestu a prípadné nesplnenie tejto povinnosti (v miernejšom rozsahu ako vo výroku o náhrade škody) znamená, že súd môže podľa § 52 ods. 1 Trestného zákona rozhodnúť o nariadení nepodmieneného trestu odňatia slobody, ktorý bol pôvodne podmiennečne odložený.

41. Vychádzajúc z takto odôvodneného rozhodnutia o dovolaní sťažovateľa, ústavný súd dospel k záveru, že najvyšší súd sa všetkými pre rozhodnutie o dovolaní relevantnými, tak právnymi, ako aj skutkovými otázkami riadne zaoberal a na tieto dal jasné, podrobné a dostatočne presvedčivé odpovede. Ústavný súd pritom nezistil žiaden dôvod, pre ktorý by mal svojou právomocou do tohto rozhodnutia dovolacieho súdu akýmkoľvek spôsobom vstupovať. Nijaká skutočnosť ani okolnosť danej veci nesignalizuje, že by najvyšším súdom uplatnená interpretácia a následná aplikácia príslušnej právnej úpravy odporovala jej zneniu, zmyslu alebo účelu.

Rozhodnutiu najvyššieho súdu rozhodne nemožno vytknúť, ako to požadoval sťažovateľ, jeho nedostatočnú odôvodnenosť. Na všetky námietky najvyšší súd reagoval vyčerpávajúcim spôsobom a ústavne konformne sa s nimi vysporiadal.

42. Ústavnému súdu nedá opomenúť zistenie, že vina sťažovateľa skutočne nebola preukazovaná iba výpoveďou [REDAKOVANÉ], ale ako to zreteľne vyplýva z odôvodnenia okresného súdu (na ktoré odkázal tak krajský súd, ako aj najvyšší súd), aj ďalšími dôkazmi vyplývajúcimi z dôkazných prostriedkov zákonne zabezpečených v predmetnom trestnom konaní. Išlo najmä o výpovede viacerých svedkov (Crhovej, Fekča, Ďurkoviča, Birdáča, Rolka, Ivanova), výpisy z obchodného registra, správu Daňového úradu Bratislava, správu Sociálnej poisťovne, výpisy z účtov dotknutých obchodných spoločností, listiny predložené poškodenu obchodnou spoločnosťou a ďalšou špedičnou spoločnosťou, elektronickú (mailovú) komunikáciu sťažovateľa s obžalovaným [REDAKOVANÉ] a ďalšími, ktorými bola jednoznačne preukázaná prepojenosť jednotlivých páchatel'ov a ich zainteresovanosť a intenzita zavinenia na stíhanom skutku. Išlo teda o rad dôkazov, ktoré vytvorili hodnoverný celkový obraz o spáchaní stíhaného skutku s vierohodným záverom o vine sťažovateľa. Okresný súd vyčerpávajúcim spôsobom tiež uviedol, prečo neuznal

obranu sťažovateľa, a napokon zhrnul, že stíhaný trestný čin spáchali obžalovaní so spoločným úmyslom zahŕňajúcim ich spoločné konanie, ako aj sledovanie jedného spoločného cieľa – obohatiť spoločnosť [REDAKOVANÉ], v ktorej bol spoločníkom a konateľom sťažovateľ na úkor poškodenej spoločnosti.

43. Tieto závery evidentne vyplývajúce z prvostupňového rozsudku rozhodne nemožno považovať za nedostatočné vo vzťahu k preukázaniu viny sťažovateľa na spáchaní stíhaného skutku. Preto odkaz najvyššieho súdu na odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu v tomto smere je akceptovateľný.

44. Ústavný súd nevzhladol žiaden relevantný dôvod spochybňovať ani záver najvyššieho súdu, že pred súdmi nebol vykonaný dôkaz spočívajúci v dôkaznom prostriedku, ktorým bol znalecký posudok týkajúci sa osoby obžalovaného [REDAKOVANÉ]. Argumentácia sťažovateľa v tomto smere stojí iba na tvrdení opaku, t. j. že tento dôkaz bol vykonaný, a to prečítaním relevantných častí znaleckého posudku spochybňujúcich vierohodnosť výpovede menovaného obžalovaného. Sťažovateľ však mlčí, či tak bolo učinené konajúcim súdom podľa § 268 Trestného poriadku, t. j. či bol skutočne dôkaz vykonaný v zmysle požiadaviek procesnoprávneho predpisu, ktorým sa trestné konanie riadilo. Ak sa tak udialo, bolo v záujme úspešnosti ústavnej sťažnosti zo strany sťažovateľa túto okolnosť vierohodne preukázať. V danom prípade sa tak nestalo. V tejto súvislosti je irelevantné tvrdenie sťažovateľa, že po výzve okresného súdu na označenie navrhovaných dôkazov sa stotožnil s návrhom okresnej prokuratúry, ktorá prečítanie dotknutého znaleckého posudku v konaní pred súdom navrhovala, a že vykonanie tohto dôkazu navrhol v priebehu trestného konania opakovane (vždy na výzvu konajúceho súdu), pretože táto okolnosť nijako nepotvrzuje, že by sa tento dôkaz riadne zákonom predpísaným spôsobom vo fáze súdneho konania vykonal. Preto neostávalo iné, len sa prikloniť k správnosti názoru prijatého najvyšším súdom.

45. Ďalšie závery dovolacieho súdu vyplývajúce z odôvodnenia jeho rozhodnutia ústavný súd považuje za zrozumiteľné, logické, prijaté na základe racionálnej úvahy, bez vnútorných rozporov a protirečení.

46. Podľa názoru ústavného súdu uznesenie najvyššieho súdu v spojení s uznesením krajského súdu a rozsudkom okresného súdu, so závermi ktorých sa dovolací súd stotožnil, spĺňa požiadavky ústavne akceptovateľného rozhodnutia. Najvyšší súd tak učinil zadost' základnému právu sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jeho právu na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a rovnako tak základnému právu na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy a čl. 6 ods. 3 písm. d) dohovoru. Napadnuté rozhodnutia vo svojej vzájomnej spojitosti nenesú znaky svojvoľnosti a nie sú v nesúlade s platnou a účinnou právnou úpravou a predovšetkým obsahujú adekvátnu reakciu na námietky sťažovateľa. Ako už bolo uvedené, ústavný súd v takomto prípade nemá žiaden dôvod a ani oprávnenie na vstupovanie do napadnutých rozhodnutí vo veci konajúcich všeobecných súdov. Samotná skutočnosť, že si tieto súdy neosvojili interpretáciu výsledkov dokazovania a ich právne posúdenie z pohľadu sťažovateľa, nemôže ešte viesť k záveru o porušení základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu, práva na spravodlivé súdne alebo základného práva na obhajobu. Uznesenie najvyššieho tak zodpovedá požiadavkám kladeným konštantnou judikatúrou ústavného súdu na odôvodnenia rozhodnutí všeobecných súdov. Ústavný súd preto konštatuje kvalitu označeného rozhodnutia ako súladnú s obsahom sťažovateľom namietaných článkov ústavy a dohovoru. Závery obsiahnuté v napadnutom rozhodnutí je potrebné

považovať za výraz autonómneho rozhodovania najvyššieho súdu v konaní o dovolaní, ktoré ústavný súd nemá oprávnenie prehodnocovať.

47. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu verejnej moci (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú možno preto považovať ústavnú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie (napr. rozhodnutia I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 168/05).

48. Vzhľadom na uvedené ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť sťažovateľa v časti namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 a ods. 3 písm. c) dohovoru uznesením najvyššieho súdu č. k. 5 Tdo 18/2021 z 24. júna 2021 odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

III.4. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 2, čl. 50 ods. 2 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 2 dohovoru

49. Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

50. Už zo samotného znenia citovaného ustanovenia vyplýva, že podstata tohto článku ústavy spočíva v zakotvení práva osoby (fyzickej alebo právnickej) obrátiť sa na všeobecný súd, aby preskúmal zákonnosť rozhodnutia orgánu verejnej správy v prípade, ak sa táto osoba považuje za ukrátenú na svojich právach rozhodnutím takého orgánu.

51. V tejto súvislosti ústavný súd poznamenáva, že všeobecné „trestné“ súdy nie sú v rámci trestného konania orgánmi verejnej správy, ale súdmi nevýdávajúcim správne rozhodnutia. Už na prvý pohľad je zřejmé, že tu chýba akákoľvek príčinná súvislosť medzi označeným základným právom sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 2 ústavy a ním napadnutými rozhodnutiami vo veci konajúcich súdov.

52. Podľa čl. 50 ods. 2 ústavy každý, proti komu sa vedie trestné konanie, považuje sa za nevinného, kým súd nevysloví právoplatným odsudzujúcim rozsudkom jeho vinu a podľa čl. 6 ods. 2 dohovoru každý, kto je obvinený z trestného činu, sa považuje za nevinného, dokiaľ jeho vina nebola preukázaná zákonným spôsobom.

53. Pokiaľ ide o námietku porušenia základného práva na prezumpciu nevinoty podľa čl. 50 ods. 2 ústavy a podľa čl. 6 ods. 2 dohovoru, ústavný súd pripomína, že princíp prezumpcie nevinoty je porušený najmä akýmkoľvek súdnym rozhodnutím, ktoré vyjadruje presvedčenie, že určitá osoba je vinná z trestného činu bez toho, aby jej vina bola preukázaná zákonným spôsobom. Za porušenie princípu prezumpcie nevinoty treba považovať, ak súd dáva verejne najavo názor, že osoba je

páchateľom a považuje ho za vopred odsúdeného (III. ÚS 410/08). Európsky súd pre ľudské práva v rámci svojej rozhodovacej činnosti vyslovil, že prezumpcia nevinoty je jedným zo základov spravodlivého trestného konania a že k jej porušeniu dôjde, ak výroky príslušnej úradnej osoby, ktoré sa týkajú osoby obvinenej z trestného činu, odrážajú alebo vyjadrujú názor, že je vinná, a to ešte pred tým, ako bola jej vina preukázaná v súlade so zákonom (pozri rozsudok Dakaras v. Litva z 10. 10. 2000).

54. S prihliadnutím na uvedené ústavný súd aj v tejto časti považuje ústavnú sťažnosť za zjavne neopodstatnenú, a to už na prvý pohľad, keďže k porušeniu práva na prezumpciu nevinoty dochádza pri prezumovaní viny v priebehu trestného konania v období pred vydaním konečného rozhodnutia o vine. V danej veci boli sťažovateľom napadnuté konečné rozhodnutia v merite veci, t. j. rozhodnutia, ktorými bola vina sťažovateľa vyslovená. Zjavne teda nedošlo a ani nemohlo dôjsť k naplneniu podmienok na vyslovenie porušenia práva ustanoveného týmito článkami ústavy a dohovoru či už rozhodnutím okresného súdu, krajského súdu, alebo najvyššieho súdu.

55. Uvedené bolo dôvodom na odmietnutie ústavnej sťažnosti aj v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenej.

56. Porušenie čl. 1 ods. 1 ústavy sťažovateľ zjavne spája s porušením jeho základných práv. Keďže k vysloveniu neprípustného zásahu do týchto práv všeobecnými súdmi nedošlo, neprichádzalo do úvahy ani konštatovanie ústavného súdu o porušení čl. 1 ods. 1 ústavy.

57. Pretože ústavná sťažnosť sťažovateľa bola ako celok odmietnutá, bolo bez právneho významu zaoberať sa jeho ďalšími požiadavkami uvedenými v návrhu na rozhodnutie, rozhodovanie o ktorých je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

58. Odmietnutím ústavnej sťažnosti sa stalo právne bezvýznamným aj zaoberať sa požiadavkou sťažovateľa rozhodnúť o odložení vykonateľnosti napadnutých rozhodnutí vo veci konajúcich súdov, keďže zo systematického výkladu právnej úpravy tohto inštitútu vyplýva (§ 131 ods. 1 zákona o ústavnom súde, pozn.), že pozitívne rozhodnutie o takomto návrhu prichádza do úvahy vtedy, ak ústavný súd prijme ústavnú sťažnosť na ďalšie konanie. Z uvedeného dôvodu ústavný súd rozhodol tak, ako je uvedené v bode 2 výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Bratislave (detašované pracovisko) 9. februára 2022

Miloš Maďar
predseda senátu